

LIBRIS

We know
books

ELLA CAREY
O VIAȚĂ
SECRETĂ

Traducere din limba engleză și note
ANA MARIA GONȚEA

LITERA
București

CAPITOLUL 1

*Lily**New York, toamna anului 1942*

Lily Rose își puse pălăria roșie din fetru, întinse mâna să-și ia haina și mănușile asortate și ieși în grabă din locuința ei aflată în Gramercy Park. Urcă în micul ei automobil American Bantam, lăsându-și, timp de o secundă prețioasă, capul să se odihnească pe volan. Ce ușurare că avea minunatul vehicul. Adevărul era că o putea face mereu nevăzută.

Țipetele Victoriei, mama ei, ricoșau în micul scuar new-yorkez privat, închis, inundând atmosfera matinală pașnică, în timp ce rugămințile tatălui lui Lily, Jacob, răzbăteau întârziat.

Lily porni motorul iubitei ei mașini vopsite în albastru și alb, cu finisaje interioare roz, din piele, și-i dădu bice pe Third Avenue, înainte de a schimba direcția pentru a intra în parcare cea mai apropiată de îndrăgitul Valentino's, restaurantul în care lucra ca *sous-chef*¹, un loc de muncă pentru care se simțea recunoscătoare zi de zi.

Lily ieși cu ușurință din Bantam, închise cu un pocnet satisfăcător portiera lucioasă a mașinii, își aranjă eleganta pălărie roșie și înaintă cu pași mari pe East 63rd Street, în

¹ Bucătar secund, ajutor de bucătar

vreme ce mintea îi era plină de rețete, iar simțurile îi erau stimulate de nerăbdare la gândul felurilor de mâncare excelente și sofisticate pe care avea să le pregătească în ziua aceea la Valentino's.

Plecă grăbită din parcare și se avântă spre Park Avenue, în timp ce clădirile de locuințe în stil Beau-Arts se înălțau orbitoare în soarele dimineții. Lily traversă în fugă covoarele roșii desfășurate sub copertinele strălucitoare care duceau către holurile mărețe ale unor locuințe fermecătoare, în vreme ce portari în vârstă zăboveau în poziție de drepti în uniforme elegante, cu mănușile lor albe și mâinile încrucișate la spate. Se opri să-și tragă răsuflarea doar atunci când se văzu în fața impresionantei intrări a restaurantului Valentino's.

Încadrat de perechea sa de felinare stradale sofisticate, cu globuri galbene cu aspect fantomatic în aerul cețos al dimineții, barul din lemn al restaurantului, într-un îndrăzneț stil Art Deco, lucea maiestuos în fața splendidei oglinzi din interior, sub formă de evantai. Lambriurile geometrice care căptușeau pereții ofereau un fundal somptuos pentru banchete din piele întime, sub luminile romantice a căror licărire călduroasă cădea în frumosul spațiu interior.

Lily se îndreptă cu pași mari către intrarea rezervată furnizorilor locali, atrăgând atenția bărbaților mai în vârstă, care nu fuseseră recrutați și care populau străzile din Manhattan la vremea aceea.

Întrucât Lily avansase în așa-zisa *brigade de cuisine*¹ din poziția inferioară de *entremétier*² până la cea de *sous-chef*, ajunsese să recunoască atât de multe figuri din rândul clientelei care frecventa cercurile în care se învârtea și familia ei, încât reușise să nu se mai simtă tulburată. Gătise pentru baluri ale debutantelor, pentru fete alături de care crescuse,

¹ Ierarhia funcțiilor într-o bucătărie

² Persoana responsabilă, printre altele, de prepararea legumelor

ornase torturi de nuntă pentru tinere cu care schimbuse notițe în clasă, la școala din Upper East Side¹ și se spetise muncind în bucătăria încinsă în timp ce prietenele mamei ei organizau prânzuri în încăperi private sau își trăgeau scaunele unele lângă altele pe covoare moi din lână, pentru a cleveti, la mese decorate cu crini albi superbi, înconjurate de capodopere de artă modernă, colecționate de proprietarul restaurantului, Giorgio Conti.

Însă Lily știa că mama ei, Victoria, nu aprecia câtuși de puțin farmecul cultural al restaurantului Valentino's. Victoria voia doar ca Lily să se mărite cu cel mai bogat burlac din New York. Țsta era visul de-o viață al Victoriei, iar faptul că fiica ei prefera să gătească în bucătăria de la subsolul localului, în loc să-și urmeze parcursul în circuitul social, reprezenta o sursă de conflict constant acasă și un lucru de care Lily încerca din răspuțeri să scape.

Lily bătu cu mâna înmănușată în modesta ușă neagră pentru personal. Îi deschise unul dintre picoli.

– 'Neața, domnișoară Rose! se afișă tânărul mândru în uniforma sa abia călcată.

– Bună dimineața.

Lily se descotorosi de pălărie și-și scutură părul negru, lung, în timp ce ochii de un albastru intens priveau direct în cei ai bărbatului înalt. Ea avea în jur de 1,75 metri înălțime, ca și el.

O salută militărește, iar nasturii lui aurii reflectară lumina.

– Știi, nu te salut într-o doară.

Ea se opri în timp ce-și scotea mănușile. Râsul îi îngheță. Fața picoloului era luminată de entuziasm.

– Am fost recrutat. Mă voi alătura infanteriei marine.

O trecu un fior rece.

– Și ce a zis Giorgio când a auzit vestea?

¹ Cartier al înaltei societăți newyorkeze

Proprietarul restaurantului Valentino's, Giorgio Conti, își adora fiecare angajat. Lily avea o bănuială că Giorgio plângea de fiecare dată când unul dintre ei pleca la război.

– Și-a pus o mână pe umărul meu, a tras adânc aer în piept și mi-a spus că voi avea un loc de muncă atunci când mă voi întoarce acasă.

– Dragul de tine. Cât mai ai până pleci?

Ea îi cercetă fața. I se părea peste măsură de ciudat să-i ureze numai bine de acolo, în vreme ce aroma mângâietoare a prăjiturilor cu caramel, caracteristice localului Valentino's, și cea a plăcintelor cu cremă de fistic se ridica din bucătăriile de dedesubt.

– Plec peste trei zile.

Lily își întinse o mână către brațul lui.

– Dă-i bătaie!

Lily tresări.

Șeful de sală, Sidney, năvălise din restaurant și se uita de sus la Lily și la simplul piccolo, cu care ea își pierdea vremea în coridor. Sidney avea un șervet alb peste braț, iar părul cărunt îi era dat pe spate, uns cu ulei. Din butonieră se vedea ițindu-se un boboc de trandafir roșu, iar fruntea îi era încruntată de preocupare.

– Lily, la subsol, unde-ți este locul. De ce lânzezești aici?

– Bine, Sidney, doar știi că bucătăria e singurul loc în care-mi doresc să fiu, spuse Lily. După cum vezi, mă grăbesc într-acolo chiar acum.

Sidney îi aruncă o privire hotărâtă și dispăru.

Picoloul făcu o strâmbătură.

– Mă întorc la muncă înainte să încep să mă sâcăie. Mă bucur că te-am văzut, Lily, o salută din nou cu mâna.

Lily coborî la subsol, trecând prin încăperea răcoroasă în care erau ținute vinurile. Sticle vechi, prețioase, căptușeau pereții, iar covoare turcești luxoase îi înăbușeau pașii în spațiul calm, boltit.

În toaleta pentru angajate, Lily își strânse părul în eșarfă, legându-l în jurul capului și punându-și boneta de bucătar deasupra, înainte de a se schimba de costumul roșu, elegant și strâns pe corp. Se îmbracă cu rochia neagră de bucătar și bluza albă cu nasturi și împinse ușile batante din lemn ale bucătăriei deja foarte active datorită subalternilor pregătiți să înceapă să taie morcovi și cepe, să porționeze carnea crudă și să pregătească puiul pentru plăcintele Parisienne cu crustă, coapte individual.

Lily începu să-și adapteze ochii la iluminatul difuz de la subsol.

– Bună dimineața tuturor. După toate calculele pe care le-am făcut astă-noapte, azi avem peste patru sute de servicii de masă.

Jimmy, *poissonier*-ul¹ de la Valentino's, veni repede lângă ea. Se încruntă, cu sprâncenele strâns împreunate, în timp ce ținuta de bucătar se ținea încă imaculată pe corpul lui slab, chiar dacă-și petrecuse primele ore ale dimineții filetând peștele.

– *Chef*, somonul nu e conform cerințelor. Hai să te uși, te rog.

Lily îl urmă pe Jimmy la postul lui. Deschise ușa răcitorului și întinse mâna înăuntru ca să atingă peștele. Acesta nu se arcui la atingerea ei.

– Va trebui înlocuit, spuse ea în timp ce-și scotea mâinile din răcitor și le ștergea cu o cârpă umedă pe care i-o ținea Jimmy.

– Vorbesc imediat la telefon cu furnizorii, să le spun că trebuie să trimită un alt lot.

Lily se deplasă către capătul bucătărie, ignorând sprâncenele ridicate ale unora dintre bărbații mai în vârstă, bucătari care lucraseră acolo de la deschiderea restaurantului.

Giorgio Conti rupsese gura târgului cu lansarea din anii '20, iar localul lui din Park Avenue devenise rapid unul

¹ Responsabilul pentru prepararea peștelui

dintre restaurantele cele mai de succes ale New Yorkului, în care se adunau clienții cei mai iluștri. Fusese ajutat de șeful de sală, Sidney, care cunoștea pe toată lumea despre care merita să vorbești în New York și care îi ispitea pe toți să-și servească repetat mesele acolo.

Valentino's avusese un succes impetuos timp de douăzeci de ani, supraviețuind mării crize economice, iar acum mărșăluia cu capul înainte pe timp de război. Lily candidase pentru un post de îndată ce auzise că exista unul. Subaltern, ajutor la bucătărie, ar fi lucrat chiar și fără să fie plătită.

Obișnuia să treacă zilnic pe lângă Valentino's când se întorcea pe jos de la școală; stătea așa, în uniformă ei de școlăriță, și privea lung prin ferestrele de sticlă; picioarele lungi i se reflectau în geam, părul negru era prins în coadă de cal, ochii albaștri i se zgâiau prin fereastră, iar ghiozdanul îi atârna pe o parte. Își dorea de fiecare dată să se poată transforma într-un fluture grațios și să se strecoare înăuntru, în ambianța aurie Art Deco. Ospătari impecabili și chipeși duceau pe sus farfuriile cu mâncăruri alese, puneau mâncarea apetisantă în fața unor clienți frumos îmbrăcați, la mese acoperite cu fețe albe, cu șampanie în frapiere pline de gheață, în timp ce lumini slabe aruncau o strălucire caldă și îmbrăcau restaurantul într-o atmosferă magică – chiar prin aceste ferestre, Lily își dăduse seama că gătitul nu era doar un hobby minunat, în voia căruia îi plăcea să se lase, ci o formă de artă și un lucru care avea cu adevărat puterea de a face lumea fericită.

Iar acum, că fusese suficient de norocoasă să facă parte din echipa Valentino's, nu ar fi renunțat la această oportunitate pentru nimic în lume.

Preluându-și rolul de supraveghetor al bucătăriei și de responsabil pentru rezervele și calitatea proviziilor, Lily începu inspecția zilnică a produselor din josul ierarhiei, de la persoana însărcinată cu cămara. Către nivelul superior al ierarhiei, îl văzu pe Leo, care se ocupa de mâncărurile făcute la grătar

și care-și sprijinea mâinile mari pe bancul de lucru din oțel inoxidabil, cu arzătoare grele din fier și vase lungi, pentru mâncarea caldă, așezate de-a lungul bucătăriei în șiruri de oale uriașe, din cupru, atârinate de tavan. Sunetele bucătarilor care se grăbeau, feliau, tocău, puneau mâncarea în tigăi, și ale aburului șuierând de pe plite răsunau în aerul înăbușitor.

Figura lui Leo se întunecă, iar ochii i se îngustară atunci când Lily se apropie.

Lily își aruncă privirea de expert peste ceea ce pregătise și aranjase Leo cu dibăcie, peste cotletele gata să fie puse în untul încins din tigăi, peste fileurile cu aspect umed și fraged înainte de a fi feliate și servite cu un interior perfect trandafiriu, precum și peste culoarea roz a mușchiului de vită. Știa foarte bine că Leo se ocupa de carne în restaurantul Valentino's de mai bine de douăzeci de ani, iar el se exprimase extrem de clar că nu vedea nici un motiv să avanseze în ierarhie cum o făcuseră mulți alții.

– Bună dimineața, Leo. Nimic să te nemulțumească la mărfurile livrate din piețe astăzi? întrebă Lily.

– Știu să prepar produsele suficient de bine pentru un ajutor de bucătar, domnișoară Rose. O fac de dinainte să te naști dumneata, mormăi și reveni la postul lui.

– Mă bucur că totul este conform așteptărilor.

Lily îi verifică a doua oră produsele și se pregătea să continue, când colega ei, Martina, i se alătură.

Martina, o femeie de doar un metru și jumătate înălțime, își încrucișă brațele, în timp ce ochii negri îi sclipeau sub boneta de bucătar.

– Lily, Giorgio vrea să ne vadă. Pe tine, pe mine și pe Tom. Acum.

– Ei, desigur, Martina, spuse Lily. Știi cumva de ce?

Martina ridică din umeri, iar Tom Morelli își ridică privirea de la postul lui de bucătar-șef din vârful ierarhiei.

– Tom.

Tonul vocii Martinei se înuie atunci când i se adresă acestuia. Tom, cu un singur rang mai jos de adoratul *master chef*, Marco, care era plecat la război, era responsabil de cea mai mare parte din ceea ce se gătea la Valentino's.

Lily se uită prin bucătărie. Lucrurile păreau să se desfășoare normal, însă simțea acut absența lui Marco. Știa că și ceilalți bucătari se simțeau la fel – îi văzuse pe câțiva dintre ei îndreptându-se hotărâți către biroul lui Marco, să-i pună câte o întrebare, iar apoi își amintiseră că șeful lor plecase cu o navă militară cine știe pe unde. Biroul lui rămăsese în întuneric, iar boneta lui de bucătar atârna lăsată uitării după ușă.

În lipsa unui șef devotat, care să fie mereu acolo, subalternii improvizau, însă le era imposibil să-și imagineze pe altcineva la vârf în afară de îndrăgitul lor Marco. Marco o învățase pe Lily tot ceea ce știa ea și îi accelerase promovarea, avansând-o în ierarhie până când ajunsese bucătar secund într-un timp record. Lui îi datora ea cariera.

Tom Morelli își scoase șorțul și străbătu bucătăria, lăsând la iveală un corp zvelt și musculos într-o pereche de blugi albaștri pe care doar el îi putea purta. Își ridică mânecile bluzei albe de bucătar și se opri nonșalant lângă Lily; ochii căprui i se strânseseră, părul închis la culoare era ascuns sub boneta înaltă. Mâncarea gătită de el era senzațională, și reușise să le între la suflet tuturor angajaților.

– Bună seara, Lily, spuse Tom, aruncându-i un zâmbet strengăresc.

– Bună dimineața, Tom.

Își ascunse zâmbetul trezit de gluma lui. Știa amândoi că ea fusese acolo până mai târziu de ora unsprezece noaptea trecută și, pentru că fusese înscrisă pe listă pentru servirea cinei, nu era nevoită să vină la fel de devreme ca alții.

În același timp, îndepărtă gândul că accentul moale, italian, al lui Tom era unul pe care orice femeie ar fi dorit să-l audă șoptit în ureche. Pentru ea, Tom Morelli era în afara

zonei permise. Dacă reductabila ei mamă ar fi adulmecat cea mai mică atracție între Lily și unul dintre colegii ei de la Valentino's, ar fi scos-o de acolo de ureche. Mama ei avea planuri mult mai mărețe pentru viitorul lui Lily, care nu includeau un bucătar oarecare.

Tom o așteptă să treacă în fața lui.

– Hai să vedem ce vrea Giorgio.

Lily era sigură că el avea o iubită fermecătoare. Și probabil că vreo jumătate de cartier se îndrăgostise de el, doar dacă te uitai la cum era privit la Valentino's. Se încruntă și încercă să se concentreze.

Giorgio Conti stătea la ușa biroului său, așteptând ca să-i invite pe toți înăuntru.

– Dragii mei..., grăi el cu un accent italian melodic, mai pronunțat decât al lui Tom Morelli.

Lily tresări când văzu că Giorgio era tras la față. Părul lui cărunț și imaculat, de obicei dat cu ulei, stătea vâlvoi, iar cearcâne care-l dădeau de gol îi umbreau pielea de sub ochi. În calitate de proprietar al restaurantului, nu doar că intervievaseră posibili bucătari-șefi, ci făcuse săptămâni întregi treaba lui Marco, plecat la război. În mod clar, toate acestea își cereau birul. Valentino's era pasiunea lui Giorgio, iar el trăia și respira pentru restaurant. Toți știau că ținea la restaurant ca la propriul copil. Nu ar fi angajat pe nimeni în funcția vitală de bucătar-șef dacă nu ar fi avut încredere absolută în capacitatea sa de a face față rolului solicitant.

– Tom, Lily, Martina, spuse el lăsând să-i tremure r-urile și lungind consoanele. Vă rog. Intrați și luați loc, dragii mei.

Lily se lăsă pe un scaun tapițat.

Giorgio își sprijini mâinile direct pe grămada ordonată de hârtie de scris de culoare crem, pe care o folosea pentru scurtele bilete de corespondență. Trăsăturile feței i se mohorâră.